

רע"פ 1078/15 - יוסף קרק, מוהנד עיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1078/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשים:

1. יוסף קרק
2. מוהנד עיד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 28.1.2015, בעפ"ג 43044-12-14, שניתן על-ידי כב' השופטים: ר' יעקובי; א' רומנוב; ר' וינוגרד

בשם המבקשים:

עו"ד מיטל רון

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ר' יעקובי; א' רומנוב; ר' וינוגרד), בעפ"ג 43044-12-14, מיום 28.1.2015, אשר בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ - סג"נ), בת"פ 42856-05-12, מיום 12.11.2014.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקשים, עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום, לפיו קשרו המבקשים קשר לפרוץ למפעל, שבו עבד המבקש 1 במשך שנים רבות, ולגנוב ממנו סחורה. ביום 6.5.2011, בסמוך לשעה 05:30, הגיעו המבקשים, יחד עם אחמד אלראידה (להלן: אחמד), שצורף לקשר, לאזור התעשייה בו שוכן המפעל. המבקש 1 מסר לאחמד את מפתח המפעל ואת קוד האזעקה. אחמד קפץ מעל גדר המפעל, פתח את דלת המפעל, וניטרל את האזעקה. אחמד והמבקש 2 כיסו את מצלמות האבטחה בסרט דביק. המבקש 1 שבר וחתך מנעולים של מחסנים וקונטיינרים שהיו במפעל, ויחד עם המבקש 2 ואחמד, העמיסו השלושה כלי עבודה וסחורה שהיתה במפעל, על משאית שהמתינה בסמוך. ערכו של הצידוד הגנוב הגיע לסכום של למעלה מ-650,000 ש"ח.
3. במסגרת הסדר טיעון, הודו המבקשים במיוחס להם, והורשעו בעבירות הבאות: קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); התפרצות לבנין שאינו מקום מגורים או תפילה, לפי סעיף 407(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; גניבה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 384(א)(2) וסעיף 384(ב), בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; והיזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. המבקש 1 הורשע גם בעבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין.
4. אחמד, שהוא תושב בית לחם, הועמד לדין בגין חלקו בביצוע העבירות, בבית המשפט הצבאי ביהודה. במסגרת הסדר טיעון, הודה אחמד והורשע בעבירה של גניבה ממעביד, לפי החוק הפלילי הירדני, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר על תנאי, וקנס כספי בסך 8,000 ש"ח.
5. ביום 12.11.2014, גזר בית משפט השלום את דינם של המבקשים. לאחר שצויינו הערכים המוגנים על-ידי העבירות שביצעו המבקשים, ונקבע מתחם הענישה, שקל בית המשפט את הנסיבות החמורות של ביצוע העבירה והפגיעה הכלכלית הקשה בבעל המפעל. מנגד, נשקלו לקולה הודאתם של המבקשים במיוחס להם, והיעדרו של עבר פלילי מכביד העומד לחובתם. בנוסף, התחשב בית המשפט בקולת העונש שנגזר על אחמד, אך נקבע כי עובדה זו איננה מצדיקה חריגה ממתחם הענישה. בשים לב למכלול השיקולים, השית בית המשפט על המבקש 1, שנת מאסר, לריצוי בפועל; ועל המבקש 2 הושתו 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בנוסף, השית בית המשפט על כל אחד מהמבקשים את העונשים הבאים: פיצוי למתלון בסך 30,000 ש"ח; קנס בסך 8,000 ש"ח; 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעברו עבירת רכוש מסוג פשע, ולמבקש 1, גם עבירה של גניבה ממעביד.
6. המבקשים לא השלימו עם גזר הדין, והגישו ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים. בית המשפט המחוזי קבע, כי הכלל בדבר אחידות הענישה איננו מצדיק הקלה נוספת בעונש שהושת על המבקשים. צוין, כי אחמד הורשע בעבירה קלה בהרבה מן העבירות שבהן הורשעו המבקשים, והעונש שהושת עליו נגזר במסגרת הסדר טיעון "סגור". בנוסף, הודגש כי עונשו של אחמד סוטה סטייה ניכרת לקולה מרף הענישה הנהוג והראוי, ואין מקום להתאים את עונשם של המבקשים ל"אמת מידה עונשית מוטעית". נוכח העובדה כי העונש שהושת על המבקשים איננו חמור, נמנע בית המשפט המחוזי מהזמנת תסקיר מטעם שירות המבחן, בעניינם של המבקשים, והניח כי הם אנשים נורמטיביים, והעבירות שעברו אינן מאפיינות את דרך חייהם. יחד עם זאת, וגם בהינתן נסיבותיהם האישיות המקלות של המבקשים, נקבע כי חומרת העבירות איננה מאפשרת הקלה בעונש, ולפיכך נדחה הערעור. בשולי הדברים, הובהר כי הפיצוי שאותו חוייבו המבקשים לשלם למתלון, יהיה בהתאם להסכם פשרה שאליו הגיעו הצדדים.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי, נטענו טענות רבות ושונות, אשר לשיטתם של המבקשים, מצדיקות את התערבותו של בית משפט זה בעונש שהושת עליהם, והמרתו בעונש מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות. בין היתר, נטען, כי העונש שהושת על המבקשים איננו עולה בקנה אחד עם עקרון אחידות הענישה, נוכח הפער בין העונש שהושת עליהם לבין העונש שהושת על אחדם. לטענתם של המבקשים, לטענה זו יש גם היבט חוקתי, מאחר שעיקרון אחידות הענישה נגזר מעיקרון השיוויון בפני החוק. אשר להתייחסותו של בית המשפט המחוזי לעניינו של אחדם, נטען כי הדבר עולה כדי "חריגה מסמכות", שכן בית המשפט המחוזי אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו של בית המשפט הצבאי. עוד נטען, כי העונש שנגזר על המבקשים מבטא סטייה ברורה ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות. לשיטתם של המבקשים, גם חלוק הזמן הממושך מאז ביצוע העבירה ועד להכרעת הדין, מצדיק התערבות בעונש. נטען בנוסף, כי נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות של המבקשים, כמו גם הפוטנציאל השיקומי הגבוה שלהם, לא זכו למשקלם הראוי, במסגרת גזר הדין.

דין והכרעה

8. הבקשה שלפניי נסובה כולה סביב מידת העונש שהושת על המבקשים. הלכה מושרשת היא, כי השגה על חומרת העונש איננה מהווה עילה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", למעט במקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 458/15 מחבוש נ' מדינת ישראל (22.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8719/14 בן טולילה נ' מדינת ישראל (14.1.2015)). ברי, כי עניינם של המבקשים איננו נמנה על מקרים אלה (השוו, למשל, רע"פ 7709/12 סולטאן נ' מדינת ישראל (4.11.2012)); ולהסרת ספק יובהר, כי העובדות בפסקי הדין שאליהם הפנו המבקשים לשם השוואה, אינן דומות כלל ועיקר לנסיבות המקרה דנן. לפיכך, אין הצדקה לדון בעניינם של המבקשים במסגרת הליך שיפוטי נוסף, ודין הבקשה להידחות.

9. גם לגופו של עניין, לא מצאתי בטענותיהם של המבקשים כל עילה אשר מצדיקה התערבות בעונש שהושת עליהם. יתר על כן, לטעמי, העונש שהושת על המבקשים נוטה, במידה רבה, לקולה. כפי שהבהירו זאת הערכאות הקודמות, נוכח חומרת המעשים והעבירות בהם הורשעו המבקשים, ראוי היה לגזור עליהם עונש חמור יותר. רק הצטברותן של נסיבות מקלות, ובהן גם העונש הקל מדי שהושת על אחדם, הוביל לתוצאה העונשית הנוכחית. בהקשר זה יצוין, כי אכן ראוי היה ליתן משקל מסוים לעונש שהושת על אחדם, כשותף לעבירה, אך לא יותר מכך. זאת, מכיוון ש"עקרון אחידות הענישה אינו חזות הכל" (רע"פ 7064/12 פנדו נ' מדינת ישראל (14.10.2012)), וישנם מספר הבדלים חשובים בין עניינו של אחדם לבין עניינם של המבקשים. מבלי שאדרש לחזור ולפרט דברים שכבר נאמרו על-ידי הערכאות הקודמות, אציין כי מתוך גזר דינו של אחדם, עולה כי הוא צורף לקשר בשלב מאוחר, והסכום הכספי שהובטח לו בתמורה להשתתפותו בביצוע העבירות, איננו מגלם שותפות מלאה במעשים. עוד אציין, כי העונש שהושת על אחדם נגזר במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמה לעניין העונש, ובית המשפט הצבאי הבהיר כי מדובר בעונש "מקל יתר על המידה".

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. ממילא, מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע. המבקשים יתייצבו לריצוי עונשם ביום 1.3.2015, כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשע"ה (15.2.2015).

ש ו פ ט
